

Power. Peril. Passion.

Reckless

FROM THE BESTSELLING AUTHOR OF

LAUREN ROBERTS

Бонусна сцена від лиця Кітта

сцена до другої книги «Безрозсудна»

Ця книга призначена тільки для попереднього ознайомлення!

*Просимо вас видалити цей файл із жорсткого диска після
прочитання.*

Дякую!

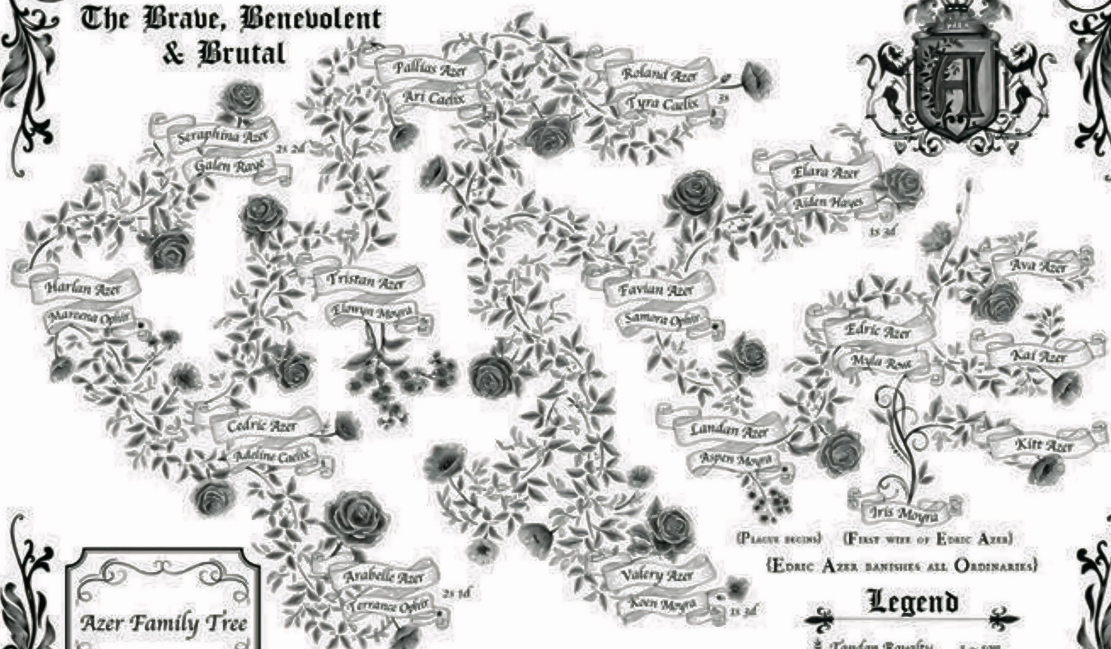
Переклад: Каріна Б

Редактор: Марго

Обкладинка: Ліда

Перекладено для групи: Books_UA

The Brave, Benevolent
& Brutal

Azer Family Tree

(PILLOW BEGINS) (FIRST WIFE OF EORIC AZER)
(EORIC AZER BANISHES ALL ORDINARIES)

Legend

- ☪ Tandan Royalty ♀ - son
- ☪ Izrami Royalty ♀ - daughter
- ☪ Dorian Royalty ☪ Deceased

Прочитайте далі бонусну сцену з точки зору Кітта, де він ділиться глибоким моментом зі свого минулого.

6 років тому

З кожним втомленим кліпанням список померлих людей стає дедалі розпливчастішим.

Мені точно не слід було б їх так називати.

Ні, ця думка ніколи не повинна покинути межі моєї пульсуючої голови. Зрештою, батько - один із них. Король, як і ці імена колись – їхня спадщина підсумовується одним рухом пера. І мені б не хотілося нагадувати йому про те, що одного дня його власне ім'я буде вписано в цю сторінку історії.

Я піднімаю погляд, сподіваючись побачити що-небудь ще, окрім стопки забруднених чорнилом сторінок. І ось так починається маленька гра, яку я придумав для себе.

Мій погляд кидається кімнатою, хоча голова все ще опущена. Я намагаюся виграти стільки секунд, скільки зможу. Секунд, протягом яких я дивлюся на що завгодно, тільки не на нудні сторінки, які стискаю тремтячими пальцями. Секунд, наповнених фарбами, коли я оглядаю кабінет, перш ніж...

— Ти вже вивчив їх напам'ять? — він застав мене за цим заняттям. Вражений, я повертаюся поглядом до сторінки.

- Не зовсім. *Палліаса* не так вже й просто запам'ятати.

Король пробурмотів на знак згоди, хоча й не дозволив відірватися від своєї роботи.

— У твоєму віці Фавіан завдавав мені найбільше клопоту.

— Правда? — я сідаю, сподіваючись утримати увагу батька якомога довше. Ще одна гра, в яку я люблю грати. — Його дружину, Самору, мені набагато важче запам'ятати.

- Можливо, якщо ти не будеш відривати очей від сторінки, тобі набагато легше буде запам'ятати.

Я проковтую кінець речення, почувши його холодну відповідь. Король не виглядає злим або розсердженим. Але я майже шкодую, що це не так. Бо в його тоні я чую лише зневагу, можливо, навіть розчарування.

Відкинувшись на спинку стільця, я знову нерозумно втикаюся в список королів, увічнених чорнилом.

Але знову піднімаю погляд, коли двері кабінету відчиняються. Його черевики заляпані брудом. Хоча вже не тільки вони. Той, хто увійшов, щедро ділиться брудом з іншими мешканцями кімнати, залишаючи за собою сліди на підлозі, і без того потертий килим ще більше тьмяніє під важкими кроками. Він обдаровує мене швидкоплинною посмішкою, яка може означати тільки неприємності, перш ніж знову звернути свою увагу на батька.

- Ваша Величносте.

Голос Кая кумедно зривається, немов статево дозрівання всією своєю вагою тисне йому на горло. Я опускаю голову, ховаючи посмішку в долоні.

До його честі, Кай відкашлюється і продовжує.

— Я хотів би запросити Кітта на решту дня, — він витримує пильний погляд короля з рішучістю, якою я захоплююся. — Для тренувань у дворі.

Я видихаю. Батько з тихим ляпасом кидає папери на стіл.

— Кітт ще не зміг запам'ятати своїх попередників. Особливо Палліаса.

Не зміг.

Шість букв, з'єднавшись, породили мій найбільший страх. Відповідь короля луною лунає в моєму мозку, стукаючи як барабан.

Не зміг. Не зміг. Не...

— Я із задоволенням опитаю його на рингу, — пропонує Кай, щосили намагаючись не звертати уваги на зрадницький писк у своєму голосі.

Батько зневажливо махає рукою, від чого я ковтаю.

— Гаразд. Тоді йому просто доведеться продовжити навчання сьогодні ввечері.

Ми не даємо королю достатньо часу, щоб передумати. Я вже майже виштовхав Кая за двері, коли глибокий голос батька зупинив нас.

— Тримай його ближче до замку. І будь обережний із моїм спадкоємцем, Кай.

На той час як ми вийшли на тренувальний двір, залитий сонячним світлом, Кай уже ґрунтовно нагадав мені про мою *слабкість*.

— Дивно, що він узагалі випустив тебе на вулицю в такий сонячний день. Не дай боже, щоб його спадкоємець згорів на сонці, — розмірковує Кай

— Гей, я з радістю згорю на сонці замість того, щоб бути замкненим у кабінеті! — я легенько штовхаю його.

— Як сьогодні пройшли твої королівські уроки? — Кай дивиться на мене крізь чорні пасма волосся, що прилипли до його брів.

Ми виходимо на ринг, піднімаючи з іржавої стійки запасні мечі. Я проводжу рукою по тупому лезу.

— Приблизно так само, як ці мечі.

— Могло бути й гірше, — він знизав плечима.

Я уважно вивчаю свого брата: жилавий, з незграбно довгими ногами. Його непокірне волосся ледь дістає до носа, хоча він, здається, помітно подорослішав за останні кілька років.

— А як твоє тренування? — запитав я, не стримавши свого пориву поцікавитися.

Ще одне обережне потискування плечима, цього разу в поєднанні з копняком чобота в багнюку.

— Ну, ти знаєш. Як завжди.

Ні, я не знаю. Тому що він ніколи не говорить про це. У мене немає ні найменшого уявлення про те, що вони з батьком роблять на своїх ранкових уроках. І Кай не з тих, хто схильний ділитися інформацією.

Дотримуючись нашого звичайного розпорядку, ми виконуємо низку вправ із мечем. Я почуваюся неакуратним, кожен помах мені незнайомий. Батько лише нещодавно дозволив мені почати тренуватися з Каєм, але й ці дні випадають рідко.

Після того як мій молодший брат кілька разів обійшов мене, він вимовляє:

— Гей, коли ти востаннє навідувався до ... — він повертає голову, оглядаючи порожній майданчик навколо нас. — Коли ти востаннє навідувався до Ави? Вона сумує за тобою. Особливо за тим фокусом із водою, який ти проробляєш.

— Ну, ти завжди можеш зробити цей фокус для неї, — цього разу мій голос здригнувся.

Його брови зішлись на переніссі, на обличчі промайнула образа.

— Не зовсім. Не без тебе.

— Правильно, — я змушую себе посміхнутися. — Я піднімуся в західну вежу цього тижня і проведу з нею трохи часу.

При згадці західної вежі на обличчі Кая з'являється холодний гнів. Такий самий холодний, як і кут замку, куди посадили Аву. Але Кай чудово розуміє, що не варто зі мною сваритися через це. Знову.

Ми вже багато разів сперечалися про ставлення батька до Ави. Кай вважає, що це огидно, навіть жорстоко - ховати сестру від світу через слабкість, з якою вона народилася. Але я, як і завжди, розумію батька. Я знаю його самого, його вчинки, його принципи і причини, які ним рухають. Так само я знаю, що Кай ніколи не зрозуміє, на які жертви доводиться йти, щоб підтримувати сили Ілії.

І зберігати Аву в секреті - одна з таких жертв.

Кай бере паузу, щоб придушити наростаюче бажання заперечити. Відволікаючись на це, він починає незграбно перевертати руків'я меча у своїй долоні, сповнений рішучості освоїти новий трюк.

— Гарзд. І ти маєш піти з нами сьогодні ввечері.

— Піти з вами? — скептично запитую я. — Аві заборонено куди-небудь ходити.

— Так і є, — його посмішка лякаюче пустотлива. — Але я думаю, що їй час вийти на вулицю, — він ковтає, і усмішка зникає. — Поки ще не надто пізно.

— Кай, — м'яко кажу я. — Не знаю, чи варто..

— Я просто хочу показати їй сади, — наполегливо перебиває він. — Буде темно, і я думаю, що ми в боргу перед нею, чи не так

Я повільно моргаю. Ще повільніше киваю.

— Добре.

— Отже, ти підеш із нами? — тепер Кай полегшено посміхається.
Я ковтаю почуття провини, яке грудкою застрягає у мене в горлі.
— Так. Я піду з вами.

Я не брехун. Зазвичай.

Але я також не з тих, хто здатен зламати дух хлопчика, якому щойно виповнилося тринадцять років. Моєму *братові*. Ні, я не міг подивитися йому в очі і сказати, що відчуваю. Сказати йому, що Ава більше його сестра, ніж моя. Що я не вписуюся в їхню компанію.

Вкритий тінями і дивлячись у вікно, я почуваюся самозванцем. Вони стоять, притулившись одне до одного, біля особливо великого куща на краю саду, маленька рука Ави міцно стискає руку Кая. Він озирається на всі боки, оглядаючи темну доріжку в пошуках хоч найменшої ознаки руху

Хоч найменшого натяку на мою присутність.

Від цього видовища в грудях розливається почуття провини. Він стоїть і чекає. Секунди тягнуться болісно довго, даючи мені достатньо часу, щоб пошкодувати про своє рішення. Я спостерігаю, як кожен поворот його голови стає дедалі повільнішим. Іскра збудження в його очах тьмяніє щоразу, коли він хитає головою, перш ніж повести Аву стежкою без мене.

Я ковтаю, відчуваючи, як сором забарвлює мої щоки в червоний колір. Він розчарувався в мені. І так буде краще. Краще, що він проведе час із сестрою наодинці. Ми з Каєм пов'язані одне з одним на все життя, але Ава..

Аві залишилося зовсім недовго.

Відганяючи цю думку, я дивлюся, як вони йдуть рука об руку. Я практично чую заразливе хихикання Ави, що відбивається від кам'яних стін, і бачу, як вона морщить свій носик. Її чорне волосся погойдується при кожному кроці, поки вона оглядає тінисті сади.

Я притулився до вікна, і мій подих затуманило скло. Вони пробираються звивистими стежками, плечі здригаються від сміху. Як захоплена тінь, Ава біжить за своєю протилежністю, копіюючи кожен його рух. Кай підхоплює її на руки і саджає на край фонтана, де вона обережно сидить, перш ніж облити його.

Вони сміються. Вони насолоджуються вечором. Вони роблять усе це без мене.

Немов їх може розділити тільки сама Смерть. І вона наближається.

Я подаюся вперед, помічаючи, як знайомий напад кашлю охоплює маленьке тіло Ави. Кай обіймає її так, ніби може захистити від хвороби, що тече по її венах.

Але Аву не зупиняє смерть, що насувається, яку всі бачать, варто лише подивитися на неї. Натомість вона вперто бере себе в руки і зістрибує з фонтану, щоб зібрати всі квіти, які трапляються їй на очі.

Не знаю, як довго стою тут. Як довго заздрю їхньому зв'язку.

Я б усе віддав за те, щоб хто-небудь мене так міцно любив. Щоб батько дивився на мене так само, як Кай дивиться на свою Аву.

Притуляюся чолом до прохолодного скла, дратуючись через свою наполегливу потребу бути комусь потрібним. Моє життя було б набагато простішим, якби я не витрачав його на те, щоб зробити неможливе, догоджаючи своєму батькові.

Коли я нарешті знаходжу в собі мужність знову окинути поглядом сад, мене зустрічають лише тіні. Я притискаю руку до скла, з кожним новим вдихом вдивляючись у темряву.

Вони пішли.

На губах повільно починає розтягуватися маленька усмішка.

І я знаю, куди вони пішли.

Відвернувшись, нарешті, від вікна, я впевненим кроком іду абсолютно порожніми коридорами. Так, я заздрю їхнім стосункам. Але й мені є чого в них навчитися.

Адже я все життя намагаюся навчитися бути коханим.

Невдовзі мене вітає осінній легкий вітерець і хрускіт листя під чобітьми. Я стрімко перетинаю сад, де кожне місце і кожна квітка, посажена тут, давно мені знайомі. Але я прямую саме в те місце, де росте висока верба.

Її гілки шкребуть землю, волочачи свої жадібні кігті по покривалу м'якої трави. Коли я пірнаю під купол із листя, мене зустрічає заливистий писк.

Маленькі ручки обхоплюють мої ноги, а ще тонший голосок каже:

— Кітті.

Я посміхаюся прізвиську, яке вона мені дала, і обхоплюю Аву за плечі.

— Вибач за запізнення, Ава. Я трохи затримався.

Я піднімаю погляд і встигаю помітити, що Кай уважно спостерігає за мною. Його посмішка виражає полегшення, а ледь помітний кивок - тиха подяка, на яку я не заслуговую.

— Ми повинні поводитися тихо, — Ава хихикає, притискаючи палець до губ.
— Це секрет.

— Так, ми маємо бути дуже хитрими, — я підіграю їй, знижуючи голос.

Вона раптово розвертається і мчить до Кая. Вихопивши щось у нього з-за спини, Ава повертається, захикавши від бігу.

— Дивись, — каже вона, — я зібрала стільки квітів! — вона суне мені під ніс барвистий букет, і я ледве стримую чхання.

— Я бачу. Ти справжній флорист.

— Що це? — запитала вона, наморщивши ніс.

— Це модне слово для того, хто збирає квіти. Більшість Блумів заробляють цим на життя, — я бачу м'яку посмішку Кая.

При цих словах вона обдаровує мене променистою посмішкою.

— А можна мені стати фломістом?

Я ковтаю, змушуючи клубок у горлі опуститися до шлунка. Адже їй залишилося зовсім небагато часу, щоб збирати квіти. Ті, що затиснуті в її кулаці, можливо, навіть не встигнуть зів'янути, перш ніж Смерть підніметься скрипучими сходами в західну вежу. Вона навіть не подорослішає настільки, щоб правильно вимовляти слово "флорист". І коли я зустрічаюся з очима Кая, у них відбивається той самий біль

Я змушую себе посміхнутися.

— Ти можеш бути ким тільки захочеш.

Вона на мить задумалася.

— Думаю, я б хотіла бути на цьому дереві.

Я сміюся, і Кай вторить мені. Ава, здається, не помічає цього, повертаючись обличчям до масивного дерева і вже оцінюючи його. Коли її маленькі ручки простягаються до Кая, він, не вагаючись, бере їх у руки і присідає на повний зріст Ави.

Я переминаюся на місці, відводячи погляд, коли губи Кая зустрічаються з кінчиками її пальців. Мені здається, що я вторгаюся в їхню гармонію, стаю свідком ритуалу, у якому мені не судилося брати участь.

Хвороба Ави ще більше ускладнює життя Краулера, вона слабка і легко втомлюється. Але вона завжди стає сильнішою за всіх, коли Кай цілує її крихітні пальчики. Тому що вона вірить у нього. Вірить, що ця дія передає їй частину його сили.

Саме на нього вона сподівається як на джерело сили. І мені цікаво, як це - бути чиеюсь опорою. Чиеюсь постійною підтримкою. Чиеюсь коханою людиною.

Я піднімаю очі і встигаю помітити, як Кай цілує мізинчик Ави.

— Ти готова, Ава.

Рука об руку вони проходять через лабіринт коренів і зупиняються перед гіллястим стовбуром. Кай кладе її руку на шорстку кору і посміхається Аві.

— У тебе достатньо сил у руках, щоб забратися туди.

Вона киває, сповнена рішучості, як і завжди. Раптовий напад кашлю змусив її ненадовго зупинитися, але ніщо не може перешкодити їй підкорити вербу. Коли Ава переводить подих, від землі її відділяє вже кілька футів. Вона дереться вгору, радісно хихикаючи.

Незабаром хихикання переходить у важке дихання. А важке дихання - у кашель.

Але, незважаючи ні на що, вона чіпляється за дерево, деручись до притулку, в якому одного разу прокинеться. Туди, де буде багато квітів, які вона зможе збирати.

Я слухаю, як Кай підбадьорює її, дивлюся, як він посміхається її невиразній фігурі. Насправді я спостерігаю за ними вже багато років.

Можливо, процес становлення коханою людиною починається з дрібниць. Поцілунки на кінчиках пальців. Ложка теплого бульйону, яку він приймає з твоїх рук. Дослідження глибин душі іншої людини.

Або вивчення свого родоводу.

Можливо, саме прості речі переростають у щось більше. Прагнення. Послух. Запам'ятовування. Бездоганність в очах батька.

Якщо така ціна за обожнювання, то я з радістю заплачу її. І, можливо, все почнеться з того імені, яке, попри його сумніви, я обов'язково запам'ятаю.

Я відвертаюся від дерева, губи тремтять, і подумки повторюю одне й те саме слово. Знову і знову.

Палліас.